

To mænd. To slæder med 80 kilo oppakning. Og én drøm. 620 kilometers færd fordelt på 30 dage tværs over den grønlandske indlandsis fra øst til vest venter forude. 26-årige Simon Honoré og 28-årige Henrik Zoega stod foran at udleve den drøm, de gennem halvandet år havde arbejdet målrettet for at indfri

Der er hvidt, så langt øjet rækker. Oven over dem forsvinder helikopteren i det fjerne. Vinden bider i ansigtet, mens de strider sig af sted og kun kan se konturerne af makkerens jakke. Alt er hvidt, mens blikket er stift rettet

kan være på vej i den forkerte retning. Henriks baggrund som uddannet i Frømandskorpset og Simons krævede rejser i bjergrige egne og prøvelser i sne- rigt terræn er gode erfaringer at have med, men fra første sekund mærker de, hvilken

knæene og slæder, der vejer 105 kilo styk- ket, men de kommer af sted. Selvom de er indædte konkurrencemennesker, er der lagt nøje planer for færdens. Den planlagte rute skal bare overholdes, men efter kort tid er de faktisk en dag foran tidsplanen.

Målet er minimum 20 kilometer om da- gen, men flere dage går de mellem 22 og 25 kilometer i det krævede terræn. Hver dag byder på otte-ti timers rejse med slæderne på slæb. Simon er overrasket over, hvor lidt der er at se. Ikke en gang fugle på himlen er der at se. Onsdag og lørdag er der rutefly højt på himlen, men ellers er de alene. Helt alene.

i teltet eller gå dagens etape. Vi har ikke selv noget at skulle have sagt. Vi havde ruten på kortet, men når man går, har man ingen fornemmelse af, hvor man er. Det var kun gps'en, der afslørede, hvor langt vi havde gået, fortæller Simon.

De prøver at gå i varmt vejr, hvor buk- serne er smøget op, men mærker også den iskolde polarvind, som blæser med 70-80 kilometer i timen. Kontrasterne er enorme. Det handler om at lytte til sin krop, mener Simon, så man hele tiden har den rette be- klædning på.

En DYE-2 station, en forladt femetagers varslingsstation, er et af deres mål, men de

viser sig at være lidt upræcise, så selvom de kom forud først på turen, hvor de kunne bruge dragerne, så giver det nogle ekstra timer på farten.

Brugen af dragerne er nemlig ikke helt ufarlig. De suser så hurtigt hen over isen, at de ikke mærker, der er et smeltevands- område under dem, så da de stopper op, og Simon hakker sin økse i isen, går den igen- nem den tynde is.

– Nu må vi nok hellere tage den med ro med dragerne, tænker vi, forklarer Henrik, der selv ryger i en sprække med sin drage.

Frysetørret mad og energibarer

De mange kilometers gang i blæst og sne- vej trækker på kræfterne, men det er ikke de kulinariske oplevelser, der bringer foran- dring. Morgen og aften indtager de fryse- tørret mad i vakuumpakkede poser, der bare skal tilsættes varmt vand, mens de i lø- bet af dagen spiser energibarer. Både almin- delige chokoladebarer og højenergibarer. Hygiejnen holdes ved lige med smeltet is og vaskeklude på de steder, man sveder mest. Derudover har de sprit med, som fordamper, og det bruger de, så de kan ren- gøre sig for egne bakterier, som man er im- mun over for.

De har været bedste venner i 11 år, og de kender hinandens temperament. Ved, hvordan kvargens tempera- Allison får

de en lille tvist undervejs. Henrik vil øge sikkerheden ved at gå med reb, fordi de er kommet ind i et stort gletsjerområde, mens Simon vil slække på den.

– Det er en åndssvag diskussion. Man diskuterer heller ikke, om man skal have sikkerhedssele på i en bil, fordi man ved, hvad der kan ske. Er der en sprække, så går det galt. Man må ikke gå på kompromis med sikkerheden, erkender Simon.

Undervejs får de flere gange et kick i den storslåede natur. Specielt det helt særlige lys, der er på indlandsisen, får det til at løbe koldt ned ad ryggen på dem. Her, hvor solen nærmer sig iskanten, og det flyger let hen over isen, giver det en fornemmelse, man ikke kan forklare til andre, der ikke har oplevet det.

Situationen spidser til

Fra dag 18 på ekspeditionen lever de på naturens barmhjertighed og deres eget overlevelsesinstinkt. I tre dage går de mere eller mindre i vand til livet. På dag 19 ram- mes de tilmed af 11 timers regn. De bliver ikke bange, men de er klar over, at det kan ende helt galt. Et hult drøn. Som en plade, der vælter ned på et gulv. Simon og Hen- rik standser op og ser på hinanden, men det er, fordi isen sænker sig i løbet af dagen og hæver sig i løbet af natten. Naturen er lunafuld

Situationens alvor går for alvor op for Henrik og Simon, da isen begynder at smelte

En morgen klokken seks, hvor de vågner, kan de se alt sneen smelte omkring dem. Den tidligere så faste grund under fødderne forsvinder stille og roligt. De flygter mod et højt punkt, og de når frem til en lille ø, hvor der er massivt is. Teltet bliver slået op, men to timer senere er alt smat udenfor.

– Simon går ud for at tisse, men da han træder en meter uden for teltet, ryger han i til maven. Da går det op for os, at det virkelig er noget møg, forklarer Henrik.

Deres medbragte tøj er ikke beregnet til

regnfuldt vejr, og de bliver mere og mere klar over, at de må væk, inden de slet ikke har fast grund under fødderne. Deres held bliver, at de har købt nogle helt tynde waders i Netto, og det redder, set i bakspejlet, deres liv.

– Vi ringer til én på vestsiden af Grønland og fortæller om vores situation. Han råder os til at søge østpå og derefter til at gå mod nord, siger Henrik.

Men lige lidt hjælper det. De er truet på livet. Bundet til hinanden med reb strider de sig af sted, men allerede 50 meter efter, at de har forladt teltet, synker de i til knæene, og Simon ryger i til maven. Planen er ellers, at de skal gå 10 kilometer.

– Jeg kunne ikke få skiene op gennem "snasket", og jeg måtte have hænderne ned og udløse dem.

Han får sig kæmpet ud af kniben med sin slæde og ind på en isrevle. I fire-fem timer kæmper de sig af sted med waders og ski på.

– Det var virkelig den ultimative konsekvens, hvis vi ikke fortsatte, erkender Henrik.

Forfrosne og våde når de frem til en højderyg, hvor de kan tilkalde hjælp i form af en helikopter. I stedet for at være 40 kilometer fra deres endemål ved kysten, er de nu 60 kilometer fra, fordi deres kamp for

De kolde fakta

Simon Honoré, 26, er elektriker og har rejst meget, siden han var helt lille. På egen hånd har han bl.a. cyklet 3700 km tværs over New Zealand

Henrik Zoega, 28, er ligeledes uddannet elektriker, men læser til bygningsingeniør på Syddansk Universitet. Han er desuden uddannet i Søværnets frømandskorps.

Ekspeditionen startede, da de blev fløjet fra Isortoq i Østgrønland til indlandsisen – og sluttede, da de blev hentet ved Sønder Strømfjord på Vestgrønland. Man kan læse meget mere om ekspeditionen på www.polar2006.dk.

Med drager spændt for tværs af de to terræner med så høj fart, at de ikke opdagede, at de var kommet ud på et smeltvandsområde

TVÆRS OVER INDLANDS ISEN

og ikke mindst vejret sætter en stopper for deres ekspedition efter knap 580 kilometer på indlandsisen.

– Egentlig har vi det okay i helikopteren. Vi kunne også se, at det ikke var blevet bedre, hvis vi havde kæmpet os fem kilometer længere frem, forklarer Simon.

Grundige forberedelser

Det er på en jagttur, de to venner kommer til at snakke om en Grønlandsekspedition. Simon har været der før, men Henrik drømmer om at prøve kræfter med den brutale natur deroppe. I oktober 2004 fødes ideen, og planlægningen begynder, mens Henrik er udsendt som soldat i Irak, og Simon rejser rundt i New Zealand.

– I forsvaret får man det hele serveret. Vi skulle selv hente alle informationer; afgøre, hvad vi skulle have med af udstyr. Hvordan vi skulle skrue det hele sammen, så vi kunne overleve alene på isen i 30 dage? Det var udfordringen. Vi ville være selvforsynende uden hjælp udefra, forklarer Henrik Zoega.

De snakkede med andre, der har rejst i arktiske områder, bekendte i Siriuspatruljen konsulteres, og de rejser på en forberedelsestur til Norge. Forberedelserne var minutøse.

– Det var for at afprøve al vores materiel, men vi nåede ikke at få alt klart til turen. Solceller, satellittelefoner og andet kommunikationsudstyr måtte vi undvære, siger Henrik.

Hver brugte de 100.000 kroner af deres opsparing på ekspeditionen, og derudover fik de naturaliesponsorater til en værdi af knap 60.000 kroner.

De er enige om, at der på bundlinjen står "succes", selvom de ikke fik opfyldt drømmen om at gå fra kyst til kyst. Først og fremmest er deres 11 år gamle venskab blevet endnu tættere, og så har de fået en oplevelse for livet. Om den bliver deres livs største oplevelse, ved de ikke. For måske skal de af sted igen. De har ikke prøvet deres ultimative udfordring endnu, for grænsernes brydes hele tiden.

– Jeg har også lært at se på livet i et større perspektiv. I stedet for at bøvl med småting som, hvem der skal tage af bordet, og den slags, så skal man vise overskud, og bare gøre det. Og viser man overskud, kommer det tilbage igen, mener Henrik. ☺